

Korn, end man skulde betale for den Majs, i hvilken man skulde have Erstatning til Foderbrug. Det ærede Medlem fra Fuglebjerg gentog og forstærkede denne Udtalelse, men de to Herrer svæver i en fuldstændig Vildfarelse med Hensyn til Venstres virkelige Standpunkt til den første Maksimalpris og til Ekspropriationen. Det var slet ikke Erstatning i Form af Majs, som var Venstres Hovedkrav den Gang. Nej, Spørgsmaalet om Majs blev rejst langt senere af det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge). Det var ham, som rejste Spørgsmaalet om at skaffe Erstatning til de smaa Landmænd i Jylland, fordi de maatte aflevere deres Brødkorn til Befolkningens Forsyning med Brød. Den Vurderingskommission, som behandlede Overtagelsen af den første Rug, var en Kommission, som man ikke kan kalde politisk. Der sad i den Direktøren for Skattevæsenet Michael Koefoed, Grosserer de Fine Olivarius, Professor Bentzon, Varemægler Just Cohen, Folketingsmændene P. Th. Nielsen og N. Frederiksen og Borgmester Jensen. Det var en ganske neutral Kommission med særlige Betingelser for at kunne foretage Vurderingen. Og ser vi paa den Indberetning, som foreligger fra den, vil man finde, at Folketingsmand P. Th. Nielsen, der afgav en særlig Betænkning, begynder med at bygge sin Modstand paa Grundlovens § 82; han har i Grunden ikke nogen anden Indvending end denne Grundlovsbestemmelse: Ejendomsretten er ukrænkelig; ingen kan tilpligtes at afstaa sin Ejendom uden, hvor Almenvellet kræver det, og mod fuldstændig Erstatning. Om denne fuldstændige Erstatning siger han senere hen, at det er Verdensmarkedets Pris. Han anfører, at han har Oplysninger om, at i 3 Amter er der solgt Rug til 22 Kr., 22 Kr. 50 Øre og 22 Kr. 50 Øre, og han henviser til, at i Bladet „Børsen“ er der opgivet en Pris af 22 Kr. 25 Øre; dette er, siger han, Verdensmarkedsprisen, og det er den Pris, der skal betales. Han slutter saaledes: „En Ekspropriation udført paa anden Maade vil tværtimod ikke alene være et fuldstændigt Brud paa de hidtil fulgte Regler ved Ekspropriation, men den vil tillige efter Mindretallets Opfattelse være en klar Til-sidesættelse af Grundlovens § 82, der er indsat til Ejendomsrettens Beskyttelse.“

De to Herrer maa ikke glemme, at afdøde P. Th. Nielsen ved denne Lejlighed grundede hele sin Modstand mod Maksimalprisen paa Grundlovens § 82, paa Ejendomsrettens Ukrænkelighed og paa at kræve Verdensmarkedets Pris fuldt ud betalt for Rugen. Der var ikke Tale om, at Rugprisen skulde staa i Forhold til Majsprisen. Det blev slet ikke hævdet fra den Side og er først langt senere kommet frem. Det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge) har første Gang fremsat Tanken her i Tinget, og den højtærede Indenrigsminister svarede straks, at det var en Tanke, han var villig til at tage op. De Herrer af Venstre kan derfor aldeles ikke tillægge sig Æren for, at Ud-veklingen kom ind paa den Vej, jeg her har nævnt. Og med Hensyn til den Pris, der blev fastsat, siger jo baade det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) og det ærede Medlem for Fuglebjerg-Kredsen (Martin Hansen), at der blev tildelt Landmændene en alt for ringe Pris for deres Korn. Men det store Flertal af Vurderingskommissionen, altsaa 6 Medlemmer, som ikke kan siges at være partiske, hævder, at „disse Noteringer og Omsætninger har imidlertid utvivlsomt været i betydelig Grad paavirket“ — det er de sidste Handler med Korn — „af hele den ved Krigen, og særlig ved Hindringerne for Varetilførsler, fremkaldte Tvangssituation, saaledes at den virkelige Værdi skønnes at ligge adskilligt under det, som synes at fremgaa af disse Noteringer og stærkt begrænsede Salg“. Det siger altsaa de Herrer Koefoed, Olivarius og Professor Bentzon. De siger, at den Pris, de fastsætter som Maksimumspris, er højere, end man maa antage, den virkelige Værdi for Rugen kunde sættes til i nævnte Øjeblik. Jeg synes derfor, man ikke skulde fortsætte med at tale om, at der ved nævnte Lejlighed blev tilføjet Landbruget nogen Uret. Man fastsatte en rundelig Pris for Kornet, og jeg vil gøre opmærksom paa, at i de Aar, der er gaaet siden da, hvor jeg adskillige Gange har haft Lejlighed til at samles med mine Vælgere, har i og for sig det eneste, som har været anført imod min Virksomhed, været, at jeg i Rigsdagen var gaaet med til at yde Landmændene en saa høj Betaling for deres Korn, som de har faaet. Jeg kan ogsaa godt sætte mig